

Nu falmer skoven trindt om land

Musik: Johan Henrik Nebelong, 1889

Tekst: Nikolaj Severin Frederik Grundtvig, 1844, 'høstsang'

1. Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler;
alt flygtes storken over strand,
ham følger viltre svaler.

2. Hvor marken bølged nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde.

3. Men i vor lade, på vor lo,
der har vi nu Guds gaver,
der virksomhed og velstand gro
i tøndemål af traver.

4. Og han, som vokse lod på jord
de gyldne aks og vipper,
han bliver hos os med sit ord,
det ord, som aldrig glipper.

5. Ham takker alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet.

6. Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kerne.

7. Og når engang på Herrens bud
vort timeglas udrinder,
en evig sommer hos vor Gud
i Paradis vi finder.

8. Da høste vi, som fuglen nu,
der ikke så og pløje;
da komme aldrig mer i hu
vi jordens strid og møje.

9. For høsten her og høste hist
vor Gud ske lov og ære,

som ved vor Herre Jesus Krist
vor Fader ville være!

10. Hans Ånd, som alting kan og ved,
i disse korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Himlen os ledsage!

Det løvfald, som vi kom så alt for nær / Kirsten og vejen fra Gurre

Musik: Tony Vejslev, 1953

Tekst: Frank Jæger, 1948

1. Det løvfald, som vi kom så altfor nær,
bedrog os med de ting, vi havde kær:
Den strenge, hvide sol. En sløret regn.
Et gult forundringssmil i Nyrup Hegn.

2. Hvor kom vi altfor nær på alle ting.
Det løvfald lod os se en sjælden ring:
Der stod en hest med samme hvide hår,
som vore arme unger engang får.

3. Din lille, varme hånd sad fast i min,
og der kom blæsten rendende med sin.
I vejens våde, blanke asfalta
drev mange flere blade end vi så.

4. Esbønderup. Det hvide hospital.
En fjern og ukendt hanes søndagsgal.
Dit blik fik gule marker med sig hjem.
Nu ejer du en længsel efter dem.

Der findes en livstid for alting på jord

Musik: Annika Aakjær, Sara Grabow, Kristina Holgersen, 2019

Tekst: Iben Krogsdal, 2019

1. Der findes en livstid for alting på jorden
en tid til at indånde lysende morgen
og modtage hverdagen stille fra himlen
med kræfter til glæden og kræfter til sorgen

2. Og livet er solstrøm og elskov i stuer
hvor mennesker mødes i levende kroppe
og rører hinanden med sitrende hænder
som mørket, der truer os, ikke kan stoppe

3. Og livet er gader med nogen at møde
og nogen at føre til ukendte steder
og nogen at elske mens bjergene ryster
og celler forenes og nyfødte græder

4. Og livet er gange med ofre og afsked
og nogen at tage i hånden i senge
hvor håbet er ude og sprogene svigter
at sidde der sagte, at sidde der længe

5. Og dagene kommer og dagene svinder
og aftnerne kærtegner hviskende sivet
til nogen fortæller mens solen forstråler
at dagenes kommen og gåen var livet

6. Der findes en livstid for alting på jorden
for kroppenens fødsler og skabelsens dage
Så griber vi chancen: I dag skal vi leve
det liv som vi fik og endnu har tilbage

Höstvisa

Musik: Erna Tauro, 1965

Tekst: Tove Jansson, 1965

1. Vägen hem var mycket lång och ingen har jag mött,
nu bliver kvällarna kyliga och sena.
Kom trösta mig en smula, för nu är jag ganska trött
och med ens så förfärlig allena.
Jag märkte aldrig förut, att mörkret är så stort,
går och tänker på allt det där man borde.
Det finns så mycket saker jag skulle sagt och gjort,
och det är så väldigt lite jag gjorde.

Skynda dig älskade skynda att älska,
dagarna mörknar minut för minut,
tänd våra ljus, det är nära till natten,
snart är den blommande sommar'n slut.

2. Jag letar efter nånting som vi kanske glömde bort,
och som du kunde hjälpa mig att finna.
En sommar går förbi, den är alltid lika kort,
den är drömmen om det man kunnat vinna.
Du kommer kanske nån gång, förr'n skymningen bliver blå,
innan ångarna är torra och tomma.
Kanske hittar vi varann, kanske hittar vi då på
något sätt att få allting att blomma.

Skynda dig älskade skynda att älska,
dagarna mörknar minut för minut,
tänd våra ljus, det är nära till natten,
snart är den blommande sommar'n slut.

3. Nu blåser storm därute och stänger sommar'ns dörr,
det är för sent att undra och leta.
Jag älskar kanske mindre, än vad jag gjorde förr,
man mer än du nånsin får veta.
Nu ser vi alla fyrrar kring höstens långa kust
och hör vågorna villsamma vandra.
En enda sak är viktig och det är hjärtats lust
och att få vara samman med varandra.

Skynda dig älskade skynda att älska,
dagarna mörknar minut för minut,
tänd våra ljus, det är nära till natten,
snart är den blommande sommar'n slut

Barndommens gade

Musik: Anne Linnet, 1986

Tekst: Tove Ditlevsen, 1942

1. Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg er den bankende rytme
i alt, hvad du længes mod.
Jeg er din mors grå hænder
og din fars bekymrede sind,
jeg er de tidligste drømmes
lette, tågede spind.

2. Jeg gav dig min store alvor
en dag du var vildt forladt.
dryssed' lidt vemod i sindet
en drivende regnvejrsmat.
Jeg slog dig engang til jorden
for at gøre dit hjerte hårdt,
men jeg rejste dig varligt op igen,
og tørrede tårerne bort.

3. Det er mig, der har lært dig at hade,
jeg lærte dig hårdhed og spot.
Jeg gav dig de stærkeste våben,
du skal vide at bruge dem godt.
Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen,
møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.

Ref.: Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen.
Møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.

4. Og hører du renere toner
stemt til en skønnere sang,
skal du længes efter min stemmes
sprukne og kejtede klang.
Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?
Jeg er din barndoms gade,
jeg kender dig altid igen.

Ref.: Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen.
Møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.

5. Ja, jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.
Jeg er den bankende rytme
i alt hvad du længes mod.
Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?
Jeg er din barndoms gade,
jeg kender dig altid igen.

Efterårs-attitude

Musik: Thomas Munch, 2011

Tekst: Thomas Munch, 2011

Et efterår kommer, det var lige sommer;
jeg' ikke parat; men nu er det her snart.

For hvem gider gå i kaskader
af blade i regnvåde gader;

er det attituden, så ta'r jeg til syden
og kommer først hjem, når det bli'r forår igen!

Hvalen Hvalborg

Musik: Shu-bi-dua

Tekst: Shu-bi-dua

1. Her er hvalen Hvalborg
stoppet ud med vat
og avispapir og sprit.
Den blev født i Irmnitz
en kold december nat
lidt nordøst fra Kransvesit.

Du red på mangen bølge,
ænsed' ikke stormen,
med delfiner i dit følge
som fulgte dig på vej.
Nå, men alting har en ende,
og en regnorm den har to,
Hvalborg ... havets tournedos.

2. Du fulgte Golfens vande,
sportsmand som du var.
Altid fuld af godt humør.
Nord om Doggerbanke
kursen den var klar,
stolt du runded' Helsingør.

Og jeg fodred' dig med skidtfisk
og kiks jeg havd' i lommen.
Ka' du huske da du bøvsede
og flyvebåden sank?
Nå, men alting har en ende,
en spoleorm har to,
Hvalborg ... havets Dario Fo.

3. Jeg betalt' en daler
for at se på dig.
Sådan mødes vi igen.
Men du den døde af hvaler,
så jeg må gå min vej.
Stille si'r jeg: Hej med dig.

Visselul, du gæve kæmpe,
jeg vil huske til jeg segner,
når du lå ved Langelinie,
din store oceanliner.
Nå, men alting har en ende,
en hvalfisk har kun en,
åh men Hvalborg ... sikken en.

Man binder os på mund og hånd
Musik: Kai Normann Andersen, 1940
Tekst: Poul Henningsen, 1940

1. Gribe efter blanke ting
vil hvert et grådigt lille barn.
Binde andre med en ring
gør man som helbefarn.
Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vindus paradis.
Helle, helle det er mit!
Og livet går på samme vis:

Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
og det er besværligt at flagre sig fri.
Vi leger skjul hos en, som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter vi luller os i.
Kunne vi forbyde de tre ord: jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej.
De ord, vi svor med hånd og mund,
de gælder kun den korte stund,
til glæden er borte og alting forbi.

2. Kærlighed og ægteskab,
hvad kommer de hinanden ved?
Kedsomhedens tomme gab,
til kæben går af led.
Elskov er den vilde blomst:
I gartnerhænder går den ud.
Skærmet får den sin bekomst,
men blomstrer hedt i storm og slud.

Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri.
I alle kærtegn er en flugt
de røde sansers vilde flugt
fra pligternes tvungne fortrampede sti.
Du må ikke eje mig. Jeg ejer ikke dig.
Alle mine kys er ikke ja og ikke nej.
De ord vi svor med hånd og mund
de gælder kun den svimle stund,
det netop er kysset fra dig jeg ka li.

3. Sel' når skib på skib går ned
og land på land bliver slettet ud
handler man af ærlighed
og ber til hver sin gud.
Fredstraktat og venskabspagt
det er papir, der koster blod.
Svaghed væbner sig mod magt
i angstens desperate mod.

Det gælder kærlighed og krig
at alle løfter kun er svig,
og ingen kan stole på menn'skenes ord.
Hva' hjælp de håndslag som I gav
den der står ved mandens grav?
Et menn'ske er nul mod den hellige jord.
Angst for vore fjender? Ja, men mere angst for den
stormagt som vil hjælpe os og kalder sig vor ven.
Det gælder alle tiders krig,
at alle løfter kun er svig
og ingen kan stole på staternes ord.

4. Møde hvad der venter os,
og ingen ve hvordan det går.
Bære skæbnen uden trods,
hva der så forestår.
Glad ved hver en venlighed,
men uden tro, at det blir ved.
Søge fred, idet vi ved
at vi har ingen krav på fred.

Man binder os på mund og hånd,
men man kan ikke binde ånd,
og ingen er fangne, når tanken er fri.
Vi har en indre fæstning her,
som styrkes i sit eget værd,
når bare vi kæmper for det, vi ka li.
Den, som holder sjælen rank, ka aldrig blie træl.
Ingen ka regere det, som vi bestemmer sel.
Det lover vi med hånd og mund,
i mørket før en morgenstund,
at drømmen om frihed blir aldrig forbi.

Hvad gør vi nu lille du

Musik: Gasolin

Tekst: Gasolin / M. Mogensen

1. Jeg kom til verden på femte sal,
min far var tosset, min mor var normal,
men da de kørte ham væk, sagde mo'ar til mig,
hva' gør vi nu, lille du

2. Jeg gik i skole i mange år,
røg på fabrik og fik mavesår,
og så en dag sparked' bossen mig ud,
hva' gør man så, lille du

3. Og tiden gik, og jeg gik med,
jeg fløj af sted fra sted til sted
og gadens løse fugle de fløjted' og sang,
hvor ska' vi hen, lille du

4. Men så en dag
gik jeg op til ministeren
og sagde, du der,
få lige fødderne ned
og ta' hatten af,
mand ka' du ikke se,
at det hele er ved at gå
fuldstændig agurk,
så hva' gør vi nu,
din gamle skurk

Men han grinte bare
og sagde
dig, du ka' sgu
gå fanden i vold,
så det gør vi nu lille du
ja vi gør

Solen er så rød, mor

Musik: Carl Nielsen, 1924

Tekst: Harald Bergstedt, 1915

1. Solen er så rød, mor,
og skoven blir så sort.
Nu er solen død, mor,
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor.
Vi låser vores gang.
Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.

2. Himlen er så stor, mor,
med klare stjerner på.
Hvem monstro der bor, mor,
på stjernen i det blå?
Tror du, der er drenge, mor,
der kigger ned til mig?
Og tror du, de har senge, mor,
og sover li'som jeg?

3. Hvorfor blir det nat, mor,
og kold og bitter vind?
Hør den lille kat, mor,
den mjaver og vil ind.
Mågerne og ternerne
har ingen sted at bo.
Å hør, nu synger stjernerne.
De synger mig til ro.

Stille før storm

Musik: Sebastian, 1981

Tekst: Sebastian, 1981

1. Her er så stille nu,
men indeni os er der ingen ro
ét er et søkort at forstå
vi rejser bort
ud'n at sige noget
så vidt vi ved er himlen blå
og kursen Kap Det Gode Håb.

2. Her er så stille nu
og denne hvisken ta'r kun stille form
lissom stilhed før en storm
er sikker på at råbet bliver enormt
så vidt vi ved er himlen blå
og kursen Kap Det Gode Håb.

Na na na na na.....

så vidt vi ved er himlen blå
og kursen Kap Det Gode Håb.